TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2005. gada 8. septembrī *

Lieta C-416/02

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2002. gada 19. novembrī cēla

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv G. Valero Hordana [*G. Valero Jordana*], pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

ko atbalsta

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko pārstāvēja K. Mandži [*K. Manji*], pēc tam K. Vaita [*C. White*], pārstāvji, kam palīdz D. Vaijats [*D. Wyatt*], *QC*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

persona, kas iestājusies lietā,

* Tiesvedības valoda — spāņu.

pret

Spānijas Karalisti, ko pārstāv N. Diasa Abada [*N. Díaz Abad*], pārstāve, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ross [*A. Rosas*], tiesneši Ž. P. Puisošē [*J.-P. Puissochet*] (referents), S. fon Bārs [*S. von Bahr*], U. Lehmuss [*U. Lõhmus*] un A. O'Kīfs [*A. Ó Caoimh*],

ģenerāladvokāte K. Štiksa-Hakla [*C. Stix-Hackl*],
sekretāre M. M. Ferreira [*M. M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 15. decembrī,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus tiesas sēdē 2005. gada 12. maijā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Prasības pieteikumā Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka:

— nepieņemot pasākumus, kas vajadzīgi, lai izpildītu pienākumus, ko tai uzliek 4., 9. un 13. pants Padomes 1975. gada 15. jūlija direktīvā 75/442/EEK par atkritumiem (OV L 194, 39. lpp.), ar grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes 1991. gada 18. marta direktīvu 91/156/EEK (OV L 78, 32. lpp.; turpmāk tekstā — "Direktīva 75/442"),

— neveicot pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu, ka atkritumi no cūku audzēšanas saimniecības, kas atrodas vietā ar nosaukumu "*El Pago de la Media Legua*", tiktu apglabāti vai reģenerēti, neapdraudot cilvēku veselību un neradot kaitējumu videi, ļaujot šai saimniecībai darboties bez atļaujas, kas nepieciešama atbilstoši šai direktīvai, un neveicot vajadzīgo periodisko kontroli šajās saimniecībās,

— pirms šī projekta īstenošanas vai pārveidošanas nenovērtējot tā ietekmi un tādējādi pārkāpjot 2. pantu un 4. panta 2. punktu Padomes 1985. gada 27. jūnija direktīvā 85/337/EEK par dažu sabiedrisku un privātu projektu ietekmes uz vidi novērtējumu (OV L 175, 40. lpp.; turpmāk tekstā — "Direktīva 85/337 sākotnējā

redakcijā") vai pārkāpjot šīs direktīvas noteikumus, kas grozīti ar Padomes 1997. gada 3. marta direktīvu 97/11/EK (OV L 73, 5. lpp.; turpmāk tekstā — "Direktīva 85/337"),

— neveicot vajadzīgo piesārņojuma apdraudētā apgabala hidroģeoloģisko izpēti atbilstoši 3. panta b) punktam, 5. panta 1. punktam un 7. pantam Padomes 1979. gada 17. decembra direktīvā 80/68/EEK par gruntsūdeņu aizsardzību pret dažu bīstamu vielu radītu piesārņojumu (OV 1980, L 20, 43. lpp.),

— nenodrošinot, ka Veras [*Vera*] aglomerācijas komunālos notekūdeņus attīra atbilstoši 5. panta 2. punktam Padomes 1991. gada 21. maija direktīvā 91/271/EEK par komunālo notekūdeņu attīrīšanu (OV L 135, 40. lpp.), proti, nenodrošinot rūpīgāku attīrīšanu salīdzinājumā ar to, kāda minēta šīs direktīvas 4. pantā,

— nenosakot Ramblu de Mohakaru [*Rambla de Mojácar*] par jutīgo zonu, tādējādi pārkāpjot 3. panta 1., 2. un 4. punktu Padomes 1991. gada 12. decembra direktīvā 91/676/EEK attiecībā uz ūdeņu aizsardzību pret piesārņojumu, ko rada lauksaimnieciskas izcelsmes nitrāti (OV L 375, 1. lpp.),

Spānijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek minētās direktīvas.

Atbilstošās tiesību normas

Tiesiskais regulējums par atkritumiem

Kopienu tiesiskais regulējums

2 Direktīvas 75/442 1. panta a) punkta pirmajā daļā atkritumi ir definēti kā "jebkura viela vai priekšmets, kas iekļauts I pielikumā noteiktajās kategorijās, no kā īpašnieks atbrīvojas, ir nodomājis atbrīvoties vai ir spiests atbrīvoties".

3 Šī paša 1. panta a) punkta otrajā daļā Komisijai ir noteikts pienākums sagatavot "to atkritumu sarakstu, kuri pieder I pielikumā minētajām kategorijām". 1993. gada 20. decembra lēmumā 94/3/EK, ar ko izveido atkritumu sarakstu, piemērojot Direktīvas 75/442 1. panta a) punktu (OV 1994, L 5, 15. lpp.), Komisija izstrādāja "Eiropas Atkritumu katalogu", kurā "lauksaimniecības pamatražošanas atkritumos" it īpaši norādīti "ekskrementi, urīns un kūtsmēsli (to skaitā pakaiši), kā arī notekūdeņi, kas savākti atsevišķi un pārstrādāti ārpus saimniecības". Minētā lēmuma pielikumā iekļautajā iepriekšējā piezīmē ir precizēts, ka šis atkritumu saraksts "nav "izsmeļošs", "tas, ka tajā ir iekļauta kāda viela, nebūt nenozīmē, ka tā vienmēr uzskatāma par atkritumiem", un ka "iekļaušanai šajā sarakstā ir sekas tikai tad, ja viela atbilst atkritumu definīcijai".

4 Šīs pašas direktīvas 1. panta c) punktā [atkritumu] īpašnieks ir definēts kā "atkritumu ražotājs [radītājs] vai fiziska vai juridiska persona, kuras īpašumā ir atkritumi".

5 Direktīvas 75/442 2. pantā ir noteikts:

"1. No šīs direktīvas darbības jomas izslēdz:

a) gāzveida emisijas atmosfērā;

b) ja uz tiem jau attiecas citi normatīvie akti, —

[..]

iii) dzīvnieku līķus un šādus lauksaimniecības atkritumus: kūtsmēslus un citas zemkopībā izmantojamas dabīgas, nekaitīgas vielas;

[..]

2. Konkrētos gadījumos vai papildus šīs direktīvas noteikumiem atsevišķās direktīvās var paredzēt īpašus noteikumus attiecībā uz konkrētu atkritumu veidu apsaimniekošanu."

6 Minētās direktīvas 4. pantā ir paredzēts:

"Dalībvalstis paredz vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu atkritumu reģenerāciju vai apglabāšanu, neapdraudot cilvēka veselību un neizmantojot metodes vai darbības, kas varētu radīt kaitējumu videi, un it īpaši:

— neapdraudot ūdeņus, gaisu, augsni, augus un dzīvniekus;

— neradot traucējošus trokšņus un smakas;

— neradot nelabvēlīgu ietekmi uz lauku vidi un īpaši aizsargājamām teritorijām.

Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai aizliegtu atkritumu izmešanu, izgāšanu un nekontrolētu apglabāšanu."

7 Atbilstoši tās pašas direktīvas 9. pantam, it īpaši, lai piemērotu iepriekš minēto 4. pantu, jebkurai iestādei vai uzņēmumam, kas veic II A pielikumā minētās atkritumu apglabāšanas darbības, ir jāsaņem kompetentās iestādes atļauja, kurā ir noteikti atkritumu veidi un daudzumi, [vispārējas] tehniskas prasības, drošības jomā veicamie piesardzības pasākumi, apglabāšanas vieta un apstrādes metodes.

8 Atbilstoši Direktīvas 75/442 13. pantam:

"Kompetentās iestādes regulāri inspicē [iestādes vai] uzņēmumus, kas veic 9.–12. pantā minētās darbības."

Valsts tiesiskais regulējums

9 1998. gada 21. aprīļa likuma Nr. 10/1998, kas attiecas uz atkritumiem (1998. gada 22. aprīļa *BOE*), 2. panta 2. punktā ir noteikts, ka "šis likums kā papildu tiesiskais regulējums attiecas uz tajā minētajiem materiāliem, ņemot vērā aspektus, kurus ar to skaidri reglamentē speciālās normās:

[..]

b) tāda materiāla kā beigti dzīvnieki un dzīvnieku izcelsmes atkritumi apglabāšanu un pārstrādi reglamentē 1993. gada 17. decembra Karaļa dekrēts Nr. 2224/1993 "Par sanitārajiem standartiem, kas attiecas uz beigtu dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes atkritumu apglabāšanu un pārstrādi un aizsardzību pret patogēnām vielām dzīvnieku barībā" [..];

c) tādus materiālus kā atkritumi no lauksaimniecības uzņēmumiem un mājlopu radīti atkritumi, ko veido kūtsmēsli un citas lauksaimniecībā izmantojamas dabīgas, nekaitīgas vielas, reglamentē 1996. gada 16. februāra Karaļa dekrēts Nr. 261/1996 "Par ūdeņu aizsardzību pret piesārņojumu, ko rada lauksaimnie-

ciskas izcelsmes nitrāti", un tiesiskais regulējums, kas jāpieņem valdībai atbilstoši piektajam papildu noteikumam.

[..]"

10 Šajā piektajā papildu noteikumā ir paredzēts, ka uz minētā 2. panta 2. punkta c) apakšpunktā paredzēto atkritumu kā lauksaimniecības mēslojuma izmantošanu attiecas tiesiskais regulējums, ko valdība pieņem šajā nolūkā, un papildu normas, kuras attiecīgā gadījumā pieņem autonomie reģioni. Atbilstoši tam pašam papildu noteikumam šajā tiesiskajā regulējumā ir noteikts to atkritumu veids un daudzums, ko var izmantot kā mēslojumu, kā arī apstākļi, kuros darbības veikšanai nav jāsaņem atļauja, un tajā ir paredzēts, ka minētā darbība jāveic, neapdraudot cilvēku veselību un neizmantojot procesus vai metodes, kas var kaitēt videi, it īpaši radīt ūdeņu piesārņojumu.

11 Atbilstoši pilnvarojumam, kas izriet no tā paša papildu noteikuma, Spānijas valdība pieņēma 2000. gada 3. marta Karaļa dekrētu Nr. 324/2000, ar ko tika noteiktas pamatnormas cūku audzēšanas saimniecību ierīkošanai (2000. gada 8. marta *BOE*). Šī Karaļa dekrēta 5. panta B punkta b) apakšpunktā ir noteikts, ka cūku audzēšanas saimniecībās radušos kūtsmēslu apsaimniekošanu var veikt, it īpaši tos reģenerējot kā organisko minerālmēslojumu, un šādā gadījumā uzņēmumiem ir jāierīko "uzglabāšanas bedre ar dabīgi vai mākslīgi nodalītām un ūdensnecaurlaidīgām malām, [tādējādi] novēršot filtrācijas un virszemes un pazemes ūdeņu piesārņojuma risku, nodrošinoties pret zaudējumiem plūdu vai ģeotehniskās nestabilitātes gadījumā, un to, ka šīs bedres lielums ir pietiekams, lai uzglabātu produkciju vismaz trīs mēnešus, kas ļautu to atbilstoši apsaimniekot".

12 Atbilstoši Likuma Nr. 10/1998 pirmajam papildu noteikumam vircas reģnerācijas pārbaudi zonās, kuras nav atzītas par jutīgām attiecībā uz nitrātu piesārņojumu, piemērojot 1996. gada 16. februāra Karaļa dekrētu Nr. 261/1996 "Par ūdens aizsardzību pret piesārņojumu, ko rada lauksaimnieciskas izcelsmes nitrāti" (1996. gada 16. februāra *BOE*), nevar veikt, pamatojoties uz Karaļa dekrētu Nr. 324/2000.

13 Ar Andalūzijas reģiona valdības pieņemto regulējumu par atkritumiem no tā piemērošanas jomas tiek izslēgti organiskie atkritumi, kas rodas no lauksaimniecības darbībām vai [mājlopu] audzēšanas.

Tiesiskais regulējums par dažu projektu ietekmes uz vidi novērtējumu

Kopienu tiesiskais regulējums

14 Direktīvas 85/337 2. panta 1. punkta sākotnējā redakcijā ir noteikts:

"Dalībvalstis nosaka visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka, pirms tiek dota piekrišana, tos projektus, kuriem var būt būtiska ekoloģiskā ietekme *inter alia* to rakstura, izmēra vai atrašanās vietas dēļ, pakļauj novērtējumam attiecībā uz to ietekmi.

Šie projekti ir noteikti 4. pantā."

15 Atbilstoši minētās direktīvas 4. panta 2. punktam "to veidu projektus, kas uzskaitīti II pielikumā, pakļauj novērtējumam saskaņā ar 5. līdz 10. pantu, ja dalībvalstis uzskata, ka šo projektu pazīmes to pieprasa". Šī II pielikuma 1. punkta f) apakšpunktā ir minētas cūku audzēšanas saimniecības.

16 Atbilstoši Direktīvas 85/337 4. panta 1. punktam "to veidu projektus, kas uzskaitīti I pielikumā, pakļauj novērtējumam saskaņā ar 5.–10. pantu".

17 Minētā I pielikuma 17. punkta b) apakšpunktā ir minētas iekārtas intensīvai cūku audzēšanai ar vairāk nekā 3000 vietām nobarojamām cūkām (vairāk nekā 30 kg), un tā paša punkta c) apakšpunktā ir ietvertas iekārtas ar vairāk nekā 900 vietām sivēnmātēm.

18 Direktīvas 85/337 4. panta 2. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstis attiecībā uz šīs direktīvas II pielikumā uzskaitītajiem projektiem, pamatojoties uz katra atsevišķa gadījuma pārbaudēm vai pamatojoties uz dalībvalsts noteiktām robežām vai kritērijiem, nosaka, "vai projekts jānovērtē saskaņā ar 5.–10. pantu". Tā paša 4. panta 3. punktā ir precizēts, ka, "pārbaudot katru atsevišķu gadījumu vai nosakot robežas vai kritērijus, kas izvirzīti atbilstoši 2. punktam, jāņem vērā III pielikumā paredzētie atbilstošie atlases kritēriji".

19 Direktīvas 85/337 II pielikuma 1. punkta e) apakšpunktā ir noteiktas "intensīvas mājlopu [audzēšanas] iekārtas (projekti, kas nav iekļauti I pielikumā)", un šī paša pielikuma 13. punktā — "jebkādas izmaiņas vai papildinājumi projektos, kas uzskaitīti I vai II pielikumā, kas jau ir apstiprināti, pabeigti vai ir veikšanas procesā un kam var būt būtiska nelabvēlīga ekoloģiska ietekme". Direktīva 85/337 dalībvalstīm bija jātransponē līdz 1999. gada 14. martam.

Valsts tiesiskais regulējums

20 Andalūzijas reģiona valdība pieņēma 1994. gada 18. maija likumu Nr. 7/1994 "Par vides aizsardzību", kura II pielikuma 11. punktā ir noteikts, ka pastāvīgas nobarošanas izmantošana cūku audzēšanas saimniecībās ar vairāk nekā 100 sivēnmātēm un 500 nobarojamām cūkām ir atkarīga no procedūras, kas paredz, ka ir jāsagatavo ziņojums par ietekmes uz vidi novērtējumu.

Tiesiskais regulējums par gruntsūdeņu aizsardzību

Kopienu tiesiskais regulējums

21 Direktīvas 80/68 3. pantā ir noteikts:

"Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai:

[..]

b) ierobežotu II saraksta vielu novadīšanu gruntsūdeņos, tādējādi izvairoties no ūdens piesārņošanas ar šīm vielām."

22 Šī II saraksta 3. punktā ir minētas "vielas, kurām ir postoša iedarbība uz gruntsūdeņu garšu un/vai smaržu [..]".

23 Direktīvas 80/68 5. pantā it īpaši ir paredzēts, ka dalībvalstis veic iepriekšēju izmeklēšanu attiecībā uz II saraksta vielu novadīšanu un var piešķirt atļauju ar nosacījumu, ka tiek ievērota tehniskā piesardzība, kas novērš gruntsūdeņu piesārņošanu ar šīm vielām.

24 Atbilstoši minētās direktīvas 7. pantam "iepriekšējā izmeklēšanā, kas minēta 4. un 5. pantā, pārbauda attiecīgā apgabala hidroģeoloģiskos apstākļus, augsnes un augsnes apakškārtas iespējamo attīrīšanas spēju, kā arī piesārņojuma risku un gruntsūdeņu kvalitātes izmaiņas, ko varētu radīt novadīšana, un konstatē, vai vielu novadīšana gruntsūdeņos ir apmierinošs risinājums no vides viedokļa".

Valsts tiesiskais regulējums

25 Tiesai šajā lietā netika norādīts neviens atbilstošs valsts tiesību akts, kura īpašais mērķis būtu nodrošināt Direktīvas 80/68 transponēšanu.

Tiesiskais regulējums par komunālo gruntsūdeņu attīrīšanu

Kopienu tiesiskais regulējums

26 Direktīvas 91/271 5. panta 1. punktā ir noteikts, ka "šā panta 2. punktā paredzētajiem mērķiem dalībvalstis līdz 1993. gada 31. decembrim nosaka jutīgās

zonas atbilstīgi II pielikumā norādītajiem kritērijiem", kuru vidū minēta eitrofikācija [II pielikuma A punkta a) apakšpunkts], noteikta nitrātu koncentrācija [II pielikuma A punkta b) apakšpunkts], vajadzība pēc tālākas attīrīšanas, lai atbilstu Padomes direktīvu prasībām [II pielikuma A punkta c) apakšpunkts].

27 Minētā 5. panta 2. punktā ir precizēts, ka dalībvalstis nodrošina, lai vēlākais līdz 1998. gada 31. decembrim visi komunālie notekūdeņi no aglomerācijām — ar cilvēka ekvivalentu (turpmāk tekstā — "c.e.") lielāku par 10 000, — kas nonāk kanalizācijas sistēmās, pirms [to] novadīšanas jutīgajās zonās tiek pakļauti stingrākai attīrīšanai, nekā noteikts 4. pantā.

Valsts tiesiskais regulējums

28 Spānijā notekūdeņu attīrīšanas jautājumā kompetentās iestādes ir pašvaldību iestādes. Tomēr valsts ar *Confederaciones Hidrográficas* (Hidrogrāfiskā konfederācija — sabiedriska organizācija, kuras pienākums ir iekšējo ūdeņu apsaimniekošana) starpniecību ir kompetenta [izdot] atļaujas attīrīto notekūdeņu novadīšanai un atkārtotai izmantošanai.

29 1995. gada 28. decembra Karaļa likumdošanas dekrēts Nr. 11/1995, ar ko nosaka komunālo notekūdeņu attīrīšanai piemērojamās normas (1995. gada 30. decembra *BOE*), tika ieviests ar 1996. gada 15. marta Karaļa dekrētu Nr. 509/1996 (1996. gada 29. marta *BOE*), kas daļā grozīts ar 1998. gada 2. oktobra Karaļa dekrētu Nr. 2116/1998 (1998. gada 20. oktobra *BOE*).

Tiesiskais regulējums attiecībā uz ūdens aizsardzību pret piesārņojumu, ko rada lauksaimnieciskas izcelsmes nitrāti

Kopienu tiesiskais regulējums

30 Direktīvas 91/676 3. panta 1. punktā ir noteikts, ka "ūdeņus, ko ietekmē piesārņojums, un ūdeņus, ko varētu ietekmēt piesārņojums, ja netiek paredzēta darbība saskaņā ar 5. pantu, dalībvalstis identificē saskaņā ar I pielikumā izklāstītajiem kritērijiem".

31 Minētā 3. panta 2. punktā ir noteikts, ka divu gadu laikā pēc Direktīvas 91/676 paziņošanas, kas notika 1991. gada 19. decembrī, "dalībvalstis par īpaši jūtīgām [jutīgām] zonām nosaka visas pašu teritorijā zināmās zemes platības, kur nonāk saskaņā ar 1. punktu identificēti ūdeņi, kas veicina piesārņojumu. Sešu mēnešu laikā tās paziņo Komisijai par šo sākotnēji pieņemto sarakstu".

32 Atbilstoši šī paša panta 4. punktam "dalībvalstis attiecīgi pārskata, vajadzības gadījumā groza vai papildina pieņemto jutīgo zonu sarakstu vismaz reizi četros gados, lai ņemtu vērā pārmaiņas un faktorus, kas nebija paredzēti laikā, kad tika pieņemts sākotnējais saraksta variants. Par katru saraksta grozījumu vai papildinājumu tās informē Komisiju sešu mēnešu laikā".

33 Direktīvas 91/676 4. pantā, it īpaši lai nodrošinātu ūdeņu vispārēju aizsardzības līmeni pret piesārņojumu, ir noteikts, ka dalībvalstis divu gadu laikā pēc šīs direktīvas paziņošanas izveido vienu vai vairākus labas lauksaimniecības prakses kodeksus, ko lauksaimnieki īsteno brīvprātīgi.

34 Atbilstoši šīs pašas direktīvas 5. pantam dalībvalstis izveido rīcības programmas attiecībā uz noteiktajām īpaši jutīgajām zonām. Šīs programmas ietver obligātus pasākumus, to skaitā pasākumus, ko [dalībvalstis] ir noteikušas labas lauksaimniecības prakses kodeksā(-os), kā arī Direktīvas 91/676 III pielikumā paredzētos pasākumus. Šajā pielikumā noteiktie pasākumi it īpaši attiecas uz laikposmiem, kad dažu veidu mēslojuma iestrādāšana zemē ir aizliegta, kūtsmēslu glabātuvju ietilpību, mēslojuma iestrādāšanas veidiem un cūku audzēšanas saimniecību radīto, slāpekli saturošo kūtsmēslu maksimālo daudzumu.

Valsts tiesiskais regulējums

35 Spānijas Karaliste transponēja Direktīvu 91/676 savā tiesību sistēmā ar 1996. gada 16. februāra Karaļa dekrētu Nr. 261/1996 (1996. gada 16. februāra *BOE*).

36 Turklāt Andalūzijas reģiona valdība ar 1998. gada 15. decembra dekrētu Nr. 261/1998 Andalūzijas autonomā reģiona teritorijā noteica jutīgās zonas attiecībā uz lauksaimnieciskas izcelsmes nitrātu radītu piesārņojumu. Šajā dekrētā Mohakaras [*Mojácar*] upes gultne nebija minēta.

Pirmstiesas procedūra

37 Cūku audzēšanas iekārtas, kas atrodas vietā ar nosaukumu *"El Pago de la Media Lagua"* Veras pašvaldības teritorijā (Almerijas [*Almería*] provincē) un uz ceļa, kas savieno šo pašvaldību ar Garučas [*Garrucha*] [pilsētu], blakus Antas [*Antas*] upei, izmanto jau kopš 1976. gada.

38 Pēc tam, kad 2000. gadā tika iesniegta sūdzība, kas reģistrēta ar Nr. 2000/4044, par šīs saimniecības darbību, Komisija 2000. gada 6. aprīļa vēstulē pieprasīja Spānijas varas iestādēm, pirmkārt, sniegt paskaidrojumus par norādītajiem faktiem, proti, attiecīgo iekārtu radītajām nekontrolētām atkritumu izplūdēm vidē, un, otrkārt, sniegt informāciju par dažādu atbilstošo Kopienas tiesisko regulējumu piemērošanas nosacījumiem.

39 2000. gada 24. augusta vēstulē Spānijas iestādes atbildēja, ka Direktīva 75/442 nav obligāti piemērojama attiecībā uz audzēšanas iekārtu radīto vircu tiktāl, ciktāl to kā saimniecības apkārtnē esošo mēslojumu nevar kvalificēt kā atkritumus minētās direktīvas izpratnē. Attiecībā uz Direktīvas 85/337 piemērošanu šīs iestādes uzsvēra: "Likumā Nr. 7/1994 ir noteikts, ka uz visām cūku audzēšanas saimniecībām, lai kur tās arī atrastos, ir attiecināmi vides aizsardzības pasākumi". Tāpat šajā pašā vēstulē bija norādīts, ka attiecīgajai saimniecībai joprojām nebija pašvaldības atļaujas un ka kopš 1999. gada maija vietējās varas iestādes ir pieprasījušas šīs saimniecības īpašniekam dokumentus, kas ļautu sagatavot atļaujas piešķiršanai vajadzīgo vides ziņojumu, tomēr līdz pat šai dienai nekādi dokumenti nav iesniegti. Turklāt Spānijas iestādes apgalvo, ka virca nesatur bīstamas vielas un, attiecīgi, ne Direktīva 80/68, ne Direktīva 91/271 nav piemērojama, jo nav nekādu sūdzību par novadīšanu, kas varētu apdraudēt piekrastes lagūnu. Visbeidzot, runājot par Direktīvu 91/676, minētās iestādes norādīja, ka ne šī direktīva, ne Dekrēts Nr. 261/1996 neliek domāt, ka attiecīgā zona būtu jutīga, jo kompetentā iestāde neatzina, ka tajā būtu nitrāti, bet tikai ierosināja šo zonu iekļaut visas Almerijas provinces piekrastes [teritorijas] uzraudzības programmā.

40 2000. gada oktobrī Spānijas iestādes nodeva Komisijai vairākus dokumentus, it īpaši 2000. gada 5. jūlija ziņojumu par attiecīgās saimniecības stāvokli, ko veica sabiedrība *Tecnoma* pēc *Confederación Hidrográfica del Sur* (Dienvidu hidrogrāfiskā konfederācija) pieprasījuma, kā arī pierādījumus par procedūru, kas ļauj saimniecībai iegūt

atļauju novadīt atkritumus; minētie dokumenti ir datēti attiecīgi ar 1998. gada 14. augustu un 1999. gada 2. jūliju.

41 2000. gada septembrī, saņemot jaunu informāciju no sūdzības iesniedzējiem par tās saimniecības stāvokli, par kuru pastāv strīds, un izvērtējot, ka Spānijas iestādes šajā gadījumā nav ievērojušas Direktīvu 75/442, Direktīvu 85/337 sākotnējā redakcijā, Direktīvu 80/68, Direktīvu 91/271 un Direktīvu 91/676, Komisija 2001. gada 18. janvārī nosūtīja Spānijas Karalistei brīdinājuma vēstuli.

42 2001. gada 21. un 22. maijā divpusējās sanāksmes laikā ar Komisijas dienestiem Spānijas iestādes informēja Komisiju par to, ka 2001. gada 18. aprīlī pārbaudes noslēgumā tās ir sniegušas nelabvēlīgu atzinumu par attiecīgās saimniecības darbību un ka tās ir pieprasījušas Veras pašvaldībai veikt vajadzīgos pasākumus šīs saimniecības slēgšanai, pretējā gadījumā varētu iejaukties pati Andalūzijas reģiona valdība.

43 Ar 2001. gada 20. jūnija vēstuli Spānijas iestādes atbildēja uz brīdinājuma vēstuli. Tās no jauna apstiprināja, ka Direktīva 75/442 tām nešķita piemērojama, un precizēja, ka attiecībā uz Direktīvu 85/337 ir sagatavots vides ziņojums, kas ir nelabvēlīgs jautājumā par tās saimniecības [darbības pagarinājumu], par kuru pastāv strīds, un ka tās ir pieprasījušas vietējām kompetentajām iestādēm veikt pasākumus šīs saimniecības slēgšanai. Attiecībā uz Direktīvu 80/68 tās apgalvo, ka iespējami apdraudētie gruntsūdeņi sakrīt ar precīzu ierobežotas lietderības plūstošo gruntsūdeņu zonu, kas atrodas ļoti tuvu piekrastei un kas nekādā veidā nav domāta tādai lietošanai, kam ir svarīga kvalitāte, tāpēc šī zona ir mazāk pētīta, kaut arī *Comisaría de Aguas del Sur* (iestāde, kuras pienākums ir apsaimniekot valsts dienvidos esošos ūdeņus) tika informēta par vajadzību veikt hidroģeoloģisku izpēti, lai izvērtētu iespējamās nākotnes izmaiņas attiecībā uz ūdens kvalitāti. Runājot par Direktīvu 91/271, Spānijas iestādes atzina, ka tā nav tikusi ievērota, bet Antas piekrastes lagūnas piesārņojums neradās cūku audzēšanas iekārtu dēļ, bet gan Veras

pašvaldības komunālo notekūdeņu iepludināšanas dēļ. Attiecībā uz Direktīvu 91/676 šīs pašas iestādes uzskatīja, ka tā ir tikusi ievērota, tomēr norādot, ka valsts līmeņa izpēte par nitrātu piesārņojuma kopumu vajadzības gadījumā varētu ļaut noteikt jaunas jutīgas zonas.

44 Uzskatot, ka sniegtās atbildes vēl joprojām nav apmierinošas, Komisija ar 2001. gada 26. jūlija vēstuli nosūtīja Spānijas Karalistei argumentētu atzinumu, aicinot veikt vajadzīgos pasākumus šī atzinuma izpildei divu mēnešu termiņā pēc tā paziņošanas.

45 Ar 2001. gada 4. oktobra vēstuli Spānijas iestādes iesniedza Komisijai Andalūzijas reģiona valdības izstrādātu ziņojumu, norādot, ka pret saimniecību, par kuru pastāv strīds, 2001. gada 8. augustā ir uzsākta soda uzlikšanas administratīvā procedūra.

46 Uzskatot, ka Spānijas Karaliste vēl joprojām nav veikusi vajadzīgos pasākumus, lai izpildītu savus pienākumus, Komisija cēla šo prasību.

47 Spānijas Karaliste lūdza noraidīt minēto prasību un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

48 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2003. gada 5. maija rīkojumu Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei atļāva iestāties tiesvedībā Komisijas apsvērumu atbalstam, it īpaši attiecībā uz Direktīvas 75/442 4., 9. un 13. pantu.

Par prasību

49 Izskatot šo prasību, vispirms ir jāizanalizē iebildumi, kas ir izvirzīti par Direktīvas 91/271 un Direktīvas 91/676 neievērošanu un kas attiecas uz visu ģeogrāfisko zonu, kurā atrodas attiecīgā cūku audzēšanas saimniecība, pēc tam — iebildumi, kas izvirzīti par Direktīvas 85/337 pārkāpumu — arī tās sākotnējā redakcijā, — ar kuriem Komisija apšauba nosacījumus, kādiem pastāvot tika īstenota šīs saimniecības celtniecība, un, visbeidzot, iebildumi, kas izvirzīti par to, ka dzīvnieku līķi un minētās saimniecības radītā virca nonāk vidē, neievērojot Direktīvu 75/442 un Direktīvu 80/68.

Par Direktīvu 91/271

50 Ar iebildumu, kas izvirzīts par Direktīvas 91/271 pārkāpumu, Komisija norāda, ka tā nav ievērota divos aspektos. Pirmkārt, tā norāda, ka Antas upi kopumā vajadzēja iekļaut Andalūzijas autonomā reģiona identificētajās jutīgajās zonās, piemērojot minētās direktīvas 5. panta 1. punktu, un, otrkārt — pamatojoties uz šo faktu, uz Veras aglomerācijas komunālajiem notekūdeņiem varētu attiecināt tādu rūpīgāku atkārtotu attīrīšanu, kāda paredzēta šī paša panta 2. punktā.

51 Par pirmo iebilduma daļu — par Antas upes atzīšanu par jutīgu zonu — pirmkārt, ir jāatgādina, ka 2003. gada 15. maija spriedumā lietā C-419/01 Komisija/Spānija (*Recueil*, I-4947. lpp.) Tiesa jau ir atzinusi: nenosakot vairākas jutīgas zonas, Spānijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti ar Direktīvas 91/271 5. pantu. Šīs tiesvedības laikā, pēc kuras tika taisīts šis spriedums, kā izriet no minētā sprieduma 14. un 20. punkta, Komisija atzina, ka Andalūzijas autonomais reģions norādīja attiecīgās jutīgās zonas, publicējot to nosaukumus savā oficiālajā laikrakstā un

sniedzot par tām informāciju; turklāt Spānijas valdība norādīja, ka Komisija bija iepriekš atzinusi, ka tieši šis autonomais reģions bija norādījis savos piekrastes ūdeņos atrodošās jutīgās zonas. Tātad Tiesas konstatētā pienākumu neizpilde minētā sprieduma 23. punktā attiecās uz tādu jutīgu zonu nenorādīšanu, kuras ietilpa citu autonomo reģionu kompetencē, izņemot tās jutīgās zonas, kuras ietilpa Andalūzijas autonomā reģiona kompetencē.

52 Tomēr apstāklis, ka Tiesa iepriekš minētajā spriedumā lietā Komisija/Spānija atzina, ka jutīgo zonu nepietiekama norādīšana neattiecas uz Andalūzijas autonomo reģionu, nav šķērslis, lai pārbaudītu iebildumu, kas izvirzīts par Direktīvas 91/271 neievērošanu. Šis iebildums ir balstīts uz faktiem, kas Komisijai nebija zināmi iepriekšējās pirmstiesas procedūras laikā, nododot šo lietu izskatīšanai Tiesā, kuras fakti ir ņemti no ziņojuma, ko par Komisijas līdzekļiem sabiedrība *ERM* veica 2000. gada janvārī, datumā, kas bija vēlāks par šīs pašas lietas argumentētajā atzinumā norādīto. Tātad, pamatojoties uz šo ziņojumu par Spānijas jutīgo un ietekmējamo zonu kontroli, Komisijai bija iespēja norādīt, ka Direktīvas 91/271 īstenošanā pastāv zināmas nepilnības, un šajā sakarā celt jaunu prasību sakarā ar pienākumu neizpildi.

53 Otrkārt, no minētā ziņojuma, kura saturu šajā sakarā nav apstrīdējusi Spānijas valdība, izriet, ka Antas upes ūdeņus apdraud eitrofikācija, kā rezultātā tajos ir paaugstināts nitrātu daudzums un, ņemot vērā netālu esošās viesnīcas un tūrisma centrus, šajos ūdeņos nonāk liels daudzums barības vielu. Tomēr šie kritēriji ietilpst to skaitā, kas atbilstoši Direktīvas 91/271 II pielikumam dalībvalstīm ir jāņem vērā, nosakot jutīgās zonas. Turklāt Komisija norādīja — ko arī nenoliedza Spānijas valdība — ka Spānijas iestādes ir ierosinājušas norādīt minēto upi kā Kopienas

nozīmes vietu *Natura* 2000 tīklā, ņemot vērā bruņurupuču *"testudo graeca"* esamību šīs upes ūdeņos. Tomēr, pat ja tas nav minēts II pielikumā noteikto kritēriju skaitā, šāds fakts ir papildu pazīme saistībā ar ūdens vides aizsardzības lielo nozīmi attiecībā uz nepietiekami attīrītu komunālo notekūdeņu novadīšanu.

54 Spānijas valdība iebilst, ka Ramblu de Antas [*Rambla de Antas*] neveido dabīgi brīvie ūdeņi, bet gan pazemes plūsmas, kuras — tā kā tajās nav gaismas — nevar skart aļģu vairošanās un tātad eitrofikācija. Tomēr, pat pieņemot, ka tas tā ir, šis apgalvojums pieļauj, ka šī zona tiek noteikta par jutīgu Direktīvas 91/271 izpratnē. Tiešām, no vienas puses, šīs direktīvas II pielikumā ir noteikts, ka jutīgās zonas var veidot "ūdens masas", un tajā nav izvirzīta prasība, ka ūdens vide būtu jāveido brīviem ūdeņiem. No otras puses, šajā pašā pielikumā ir nosaukti arī citi kritēriji, izņemot eitrofikāciju, it īpaši paaugstinātu nitrātu koncentrācija, lai noteiktu, vai zona ir jāatzīst par jutīgu.

55 Tātad Spānijas iestādēm Antas upe kopumā ir jāidentificē kā jutīga zona.

56 Tādējādi iebilduma pirmā daļa ir pamatota.

57 Par otro iebilduma daļu — par tādu rūpīgākas atkārtotas attīrīšanas prasību, kāda noteikta Direktīvas 91/271 5. panta 2. punktā, kas jāpiemēro Veras aglomerācijas komunālajiem notekūdeņiem, — no vienas puses, ir jānorāda, ka Spānijas valdība neapstrīd to, ka šiem ūdeņiem nav piemērojama sākotnēja attīrīšana.

58 No otras puses, no Komisijas replikas rakstā minētajiem datiem izriet, ka — pretēji tam, kā to apgalvo Spānijas valdība — minētās aglomerācijas c.e. pārsniedz 10 000, ņemot vērā Veras pašvaldības pastāvīgo iedzīvotāju skaitu, kas atbilstoši novērtējumam ir apmēram 8000 iedzīvotāju, un nozīmīgo vasaras tūristu pieplūdumu attiecīgajā reģionā. Ciktāl šīs aglomerācijas komunālie notekūdeņi bija novadīti zonā, kuru, kā jau minēts, varēja identificēt kā jutīgu zonu, Spānijas iestādēm bija jārūpējas par to, lai šiem ūdeņiem pirms to novadīšanas minētajā zonā veiktu pastiprinātu attīrīšanu salīdzinājumā ar Direktīvas 91/271 4. pantā minēto, proti — rūpīgāku atkārtotu attīrīšanu līdz 1998. gada 31. decembrim.

59 Spānijas valdības izvirzītajam argumentam, ka ar Direktīvu 91/271 noteiktais termiņš aglomerācijām, kur c.e. ir no 2000 līdz 15 000, ir 2005. gada 31. decembris, nevar piekrist, pat pieņemot, ka Veras aglomerācijas c.e. ietilpst šajā kategorijā. Minētās direktīvas 3. panta 1. un 2. punktā ir noteikti šie kanalizācijas sistēmas un atkārtotas attīrīšanas ieviešanas termiņi tikai šīs aglomerāciju kategorijas komunālajiem notekūdeņiem, kas tiek novadīti ārpus jutīgajām zonām. Tātad jebkurā gadījumā minētais termiņš nav piemērojams Veras aglomerācijas komunālo notekūdeņu novadīšanai.

60 Attiecībā uz Spānijas valdības norādīto apstākli, ka attīrīšanas iekārtu stacijas administrācija nav sniegusi noteiktu informāciju par attiecīgo notekūdeņu analītisko izpēti, tā neapšauba apgalvojumu par to, ka šiem ūdeņiem nav piemērojama Direktīvā 91/271 noteiktā attīrīšana. Tostarp savā atbildes rakstā uz repliku norādot, ka Veras pašvaldības attīrīšanas iekārtu stacija, kuru uzcēla 1993. gadā, bija paredzēta, lai tā līdz 2011. gadam attiecīgi atbilstu regulējuma prasībām par novadīšanu jutīgajās zonās, Spānijas valdība atzīst, ka argumentētajā atzinumā noteiktajā datumā šīs prasības netika ievērotas.

61 Tādējādi iebilduma otrā daļa ir pamatota. Tātad prasījumi, kas balstīti uz Direktīvas 91/271 neievērošanu, ir jāapmierina.

Par Direktīvu 91/676

62 Spānijas valdība apgalvo, ka iebildums, kas izvirzīts par Direktīvas 91/676 pārkāpumu, nav pieņemams, raugoties no diviem aspektiem. Pirmkārt, šis iebildums nav minēts argumentētajā atzinumā un Komisija tātad nevar uz to atsaukties pirmoreiz Tiesā. Otrkārt, Komisija jau bija uzsākusi citu pārkāpuma tiesvedību (kas reģistrēta ar Nr. 2002/2009) par minētās direktīvas neizpildi, nosūtot Spānijas Karalistei brīdinājuma vēstuli, kurā arī bija minēta Rambla de Mohakara. Tomēr ar principu *non bis in idem*, kas attiecināms uz tiesvedībām sakarā ar pienākumu neizpildi, tiek radīts šķērslis, jo šīs divas prasības sakarā ar pienākumu neizpildi tika celtas pret dalībvalsti saistībā ar vienu Kopienu tiesību pārkāpumu.

63 Spānijas valdības argumentācija par pirmo punktu nav pieņemama. No lietas materiālu faktu kopuma, it īpaši no dalībvalstij nosūtītās brīdinājuma vēstules un argumentētā atzinuma, izriet, ka Direktīvas 91/676 neievērošana ietver vienu no pirmstiesas procedūras laikā Komisijas izvirzītajiem iebildumiem. Arī strīda priekšmets tika skaidri nodalīts, un Spānijas valdība ir varējusi iesniegt apsvērumus un sagatavoties aizstāvībai (šajā sakarā skat. 1982. gada 15. decembra spriedumu lietā 211/81 Komisija/Dānija, *Recueil*, 4547. lpp., 8. un 9. punkts). Tātad šis iebildums ir minēts argumentētajā atzinumā, pat ja tas nav skaidri norādīts minētā atzinuma pēdējā daļā, un ir iesniegts atbilstoši prasībā norādītiem parastiem un pietiekami precīziem termiņiem (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Dānija, 14. un 15. punkts).

64 Tātad, raugoties no šī pirmā aspekta, iebildums ir pieņemams.

65 Par otro punktu — pat pieņemot, ka princips *non bis in idem* ir attiecināms uz tiesvedībām sakarā ar pienākumu neizpildi, pietiek atzīt, ka ar šajā lietā minēto apstākli netiek ietekmēta iebilduma pieņemamība. Gadījumā, ja Tiesa atzītu, ka šis iebildums ir pamatots, vienīgās sekas Spānijas valdības apgalvojumam būtu tādas, ka Komisijai, iespējams, vajadzētu atteikties no tiesvedības sakarā ar pienākumu neizpildi, kuru tā uzsāka ar Nr. 2002/2009 un kurā paredzēja noteikt Ramblu de Mohakaru par jutīgo zonu.

66 Tātad, no šī otra viedokļa raugoties, iebildums ir pieņemams.

67 Būtībā Komisija pamatoti apgalvo, ka Spānijas iestādes, atzīstot Antas upes zonas lagūnu par jutīgu Direktīvas 91/271 izpratnē, ir atzinušas attiecīgā reģiona ūdeņu eitrofikācijas stāvokli un nitrātu pārmērīgo daudzumu tajos, kā norādīts sabiedrības *ERM* ziņojumā par Spānijas jutīgajām un ietekmējamām zonām. Tostarp Spānijas valdība savā iebildumu rakstā atzīst, ka šajos ūdeņos esošais nitrātu daudzums, kas veido vienu no Direktīvas 91/676 I pielikumā paredzētajiem jutīgo zonu noteikšanas kritērijiem, pārsniedz 50 mg/l.

68 Lai pamatotu, ka Rambla de Mohakara netika atzīta par jutīgu zonu, Spānijas valdība apgalvo, ka nav izpildīts cits minētās direktīvas 1. pantā norādītais noteikšanas kritērijs, un secināja, ka nitrātu esamība ir saistāma ar lauksaimniecības darbībām.

69 Tomēr šim argumentam nevar piekrist. Kā Tiesa jau ir lēmusi, tam, lai ūdeņus uzskatītu par tādiem, "kurus apdraud piesārņojums", it īpaši Direktīvas 91/676 3. pan-

ta 1. punkta izpratnē, un tam, lai, piemērojot minētās direktīvas 3. panta 2. punktu, tiktu uzlikts par pienākumu tos atzīt par jutīgu zonu, nav nepieciešams, lai visi lauksaimnieciskas izcelsmes slāpekļa savienojumi tieši veicinātu piesārņojumu. Pietiek, ka tie to jūtami veicina (šajā sakarā skat. 1999. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-293/97 *Standley* u.c., *Recueil*, I-2603. lpp., 30. un 35. punkts).

70 Spānijas valdība savā atbildes rakstā uz repliku apgalvo, ka Ramblas de Mohakaras atzīšana par jutīgo zonu neattiecas uz šo lietu tāpēc, ka šī zona veido hidroloģijas nozari, kurā neietilpst Rambla de Anta, savukārt šajā prasībā ir norādīta tikai šī upe. Tomēr šis arguments nav pamatots. Ramblas de Mohakaras neatzīšanu par jutīgo zonu Direktīvas 91/676 izpratnē Komisija izvirzīja kā atsevišķu iebildumu no tā, kas izvirzīts par Ramblas de Antas neidentificēšanu par jutīgo zonu Direktīvas 91/271 izpratnē. Pretēji tam, ko apgalvo Spānijas valdība, prasība nav tikai par Antas upes gultni. Šī paša iemesla dēļ ir jānoraida Spānijas valdības arguments, saskaņā ar kuru *Instituto Geológico y Minero de España* publikācijas dati ir par *Bajo Almanzora* hidroģeoloģisko vienotību, kas savukārt neatbilst zonai, kura minēta tiesvedībā sakarā ar pienākumu neizpildi.

71 Attiecībā uz Spānijas valdības iesniegto iebildumu, saskaņā ar kuru sabiedrības *ERM* veiktā ziņojuma dati nav tikpat uzticami kā tie, ko apkopojusi Andalūzijas reģiona valdība, ar šo iebildumu netiek pierādīts, ka nitrātu piesārņojums nebūtu radies lauksaimnieciskas darbības dēļ.

72 Visbeidzot, Spānijas valdība veltīgi apgalvo, ka tad, ja mēslojumu piegādes apjomu dala ar zemes platību, kurā tiek veikta vircas izliešana, nitrātu daudzums ir

acīmredzami mazāks par 170 kg/ha, kas ir Direktīvas 91/676 III pielikuma 2. punktā noteiktā robeža. Iebildums ir izvirzīts nevis par to, ka vircas izliešanu veic attiecīgā cūku audzēšanas saimniecība, neievērojot Direktīvas 91/676 noteikumus, bet gan par to, ka Spānijas Karaliste nav atzinusi Ramblu de Mohakaru par jutīgo zonu. Tātad šis Spānijas valdības arguments nav atbilstīgs un ir jānoraida.

73 Tomēr šajā gadījumā, runājot par hidroģeoloģisko vienību 06.06 (*Bajo Almanzora*), Spānijas valdība nav sniegusi nekādus precīzus datus, kas ļautu apšaubīt Komisijas pārmetumu, saskaņā ar kuru lauksaimnieciskas izcelsmes nitrāti būtiski veicina piesārņojumu.

74 No iepriekš minētā izriet, ka iebildums par Direktīvas 91/676 pārkāpumu ir pamatots.

Par Direktīvu 85/337

75 Komisija norāda, ka cūku audzēšanas saimniecībai līdz 1999. gada 14. martam, kas bija Direktīvas 85/337 transponēšanas datums, pirms celtniecības vai pirms paplašināšanās arī pirms minētā datuma netika veikts ietekmes uz vidi novērtējums, tādējādi pārkāpjot Direktīvas 85/337 2. pantu un 4. panta 2. punktu sākotnējā redakcijā.

76 Spānijas valdība apgalvo, ka Komisija nav precizējusi, par kuru no abām šīs direktīvas redakcijām tiek pārmesta pienākumu neizpilde, un ka tādējādi iebildums

nav pieņemams. Pakārtoti šī pati valdība uzskata, ka iebildums nav pamatots. Savā replikā Komisija ir norādījusi, ka attiecīgo saimniecību izveidoja pirms Direktīvas 85/337 stāšanās spēkā un ka šajā gadījumā vienīgā piemērojamā būtu Direktīva 85/337 tās sākotnējā redakcijā.

77 Šajā sakarā, pirmkārt, ir jānorāda — un Komisija to neapstrīd — ka šo cūku audzēšanas saimniecību izveidoja 1976. gadā. Tomēr šajā laikā ne ar vienu Kopienu tiesību normu Spānijas iestādēm netika uzlikts pienākums novērtēt minētās saimniecības ietekmi uz vidi. Direktīvas 85/337 — tās sākotnējā redakcijā — transponēšanas termiņš bija 1988. gada 3. jūlijs, un Tiesa nolēma, ka ar šo direktīvu nevar dalībvalstīm uzlikt pienākumu veikt ietekmes uz vidi novērtējumu projektiem, uz kuriem attiecās atļaujas režīms, bet kurus īstenoja pirms šī datuma (šajā sakarā skat. 1995. gada 11. augusta spriedumu lietā C-431/92 Komisija/Vācija, *Recueil*, I-2189. lpp., 32. punkts, kas attiecas uz projektiem, par kuriem tika iesniegts atļaujas [pieteikuma] pieprasījums pēc 1988. gada 3. jūlija).

78 Otrkārt, no lietas materiāliem izriet, ka pēc 1999. gada 14. marta, kas bija Direktīvas 85/337 transponēšanas termiņš, uz attiecīgo cūku audzēšanas saimniecību attiecināja jaunu atļaujas saņemšanas procedūru, piemērojot Likumu Nr. 7/1994. Šajā Likumā bija noteikts, ka atļaujas saņemšana ir atkarīga no ietekmes uz vidi novērtējuma veikšanas cūku audzēšanas saimniecībai, kurā ir vairāk par 100 sivēnmātēm un 500 nobarojamām cūkām; minētā cūku audzēšanas saimniecība ietilpa šajā kategorijā, jo tajā ir vairāk nekā 2800 cūku.

79 Komisija nav noteikusi, tieši kādā ziņā šīs jaunās atļaujas procedūras norisē un līdz argumentētajā atzinumā noteiktajam termiņam — 2001. gada 26. septembrim — Spānijas iestādes nav ievērojušas Direktīvu 85/337.

80 Spānijas iestādes ir rīkojušās atbilstoši normai, ar kuru tiek uzlikts pienākums veikt ietekmes uz vidi novērtējumu pat attiecībā uz tiem projektiem, kas ir tikuši realizēti pirms Direktīvas 85/337 transponēšanas termiņa beigām, ja šie projekti tika atļauti, iepriekš neveicot šādu novērtējumu, un ja uz tiem attiecās jaunā, pēc šī datuma ieviestā atļauju izsniegšanas procedūra (šajā sakarā attiecībā uz Direktīvu 85/337 tās sākotnējā redakcijā skat. 1998. gada 18. jūnija spriedumu lietā C-81/96 *Gedeputeerde Staten van Noord-Holland*, *Recueil*, I-3923. lpp., 23. un 25. punkts, kas attiecas uz projektiem, kurus apstiprināja līdz 1988. gada 3. jūlijam, bet par kuriem netika prasīts ietekmes uz vidi novērtējums un kuriem piemēroja jaunu atļaujas pieteikumu pieprasījuma režīmu, ko ieviesa pēc šī datuma).

81 Pirmkārt, no lietas materiāliem izriet, ka Spānijas iestādes, piemērojot Likumu Nr. 7/1994, kura atbilstību Direktīvas 85/337 prasībām Komisija nav apstrīdējusi, uzsāka ietekmes uz vidi novērtējuma procedūru, kas ļauj pārbaudīt, vai attiecīgās cūku audzēšanas saimniecības darbību var atļaut un vai šajā gadījumā administratīvo situāciju varētu legalizēt. Tādējādi 1999. gada maijā minētās iestādes pieprasīja šīs saimniecības īpašniekam informāciju, kas ļautu veikt ietekmes uz vidi novērtējumu. 2000. gada jūlijā sabiedrība *Tecnoma* pēc *Confederatión Hidrográfica del Sur* pieprasījuma sagatavoja šādu ziņojumu un 2000. gada oktobrī iesniedza to Komisijai.

82 Otrkārt, Spānijas iestādes steidzināja attiecīgās cūku audzēšanas saimniecības darbības pārbaudi un, it īpaši ņemot vērā šīs pārbaudes nelabvēlīgo rezultātu, nolēma, ka nebija iespējams atļaut turpmāk izmantot minētās iekārtas. 2001. gada 18. aprīlī šīs pašas iestādes izdeva nelabvēlīgu atzinumu par šīs saimniecības darbības licenci un pieprasīja Veras pašvaldībai veikt vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu tās slēgšanu. Visbeidzot, 2001. gada 8. augustā pret personu, kas vadīja šo attiecīgo saimniecību, uzsāka soda uzlikšanas administratīvo procedūru.

83 Tātad Spānijas iestādes ir pareizi piemērojušas savu pienākumu par ietekmes uz vidi novērtējumu, kas paredzēts Likumā Nr. 7/1994. Tādējādi Komisijas norādītais Kopienu tiesību pārkāpums šajā sakarā nav pierādīts.

84 No iepriekš minētā izriet, ka iebildums, kas izvirzīts par to, ka Spānijas Karaliste ir pārkāpusi Direktīvas 85/337 2. pantu un 4. panta 2. punktu arī sākotnējā redakcijā, ir jānoraida, un šajā nolūkā Spānijas valdības iebilde par nepieņemamību nav jāizskata.

Par Direktīvu 75/442

85 Komisija apgalvo, ka attiecīgā saimniecība rada nozīmīgu daudzumu atkritumu, it īpaši vircu un dzīvnieku līķus, un ka uz šiem atkritumiem, nepastāvot piemērotam Kopienu tiesiskajam regulējumam par to apsaimniekošanu, attiecas Direktīva 75/442. Tomēr šī saimniecība darbojas bez šīs direktīvas 9. pantā paredzētās atļaujas un — kā atzinušas pašas Spānijas iestādes — minētie atkritumi nekontrolēti tiek novadīti blakus esošajās zemēs, neievērojot šīs pašas direktīvas 4. pantā noteiktās prasības par atkritumu reģenerāciju un apglabāšanu. Visbeidzot, pārkāpjot minētās direktīvas 13. pantu, kompetentās iestādes nav periodiski kontrolējušas šīs saimniecības darbību.

86 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka jēdziena "atkritumi" piemērošanas joma Direktīvas 75/442 nozīmē ir atkarīga no šīs direktīvas 1. panta a) punkta pirmajā daļā paredzētā termina "atbrīvoties" nozīmes (skat. 1997. gada 18. decembra spriedumu lietā C-129/96 *Inter-Environnement Wallonie, Recueil*, I-7411. lpp., 26. punkts).

87 Atsevišķos gadījumos lieta, viela vai izejviela, kas rodas ieguves vai ražošanas procesā, kura galvenais mērķis nav to saražot, var būt nevis atlieka, bet gan blakusprodukts, no kura uzņēmums nevēlas "atbrīvoties" Direktīvas 75/442 1. panta

a) punkta pirmās daļas nozīmē, bet gan kuru tas ir paredzējis izmantot vai laist tirdzniecībā tam izdevīgos apstākļos vēlākā procesā, neveicot iepriekšēju pārstrādi. Šādā gadījumā nav nekāda attaisnojuma tam, lai tiktu piemēroti šīs direktīvas noteikumi, kas paredzēti, lai plānotu tādu atkritumu, lietu, vielu vai izejvielu reģenerāciju un apglabāšanu, kam piemīt ekonomiska preces vērtība neatkarīgi no jebkādas pārstrādes un uz ko attiecas šīm precēm piemērojamās normas, pastāvot nosacījumam, ka to otrreizējā izmantošana, neveicot iepriekšēju pārstrādi, nav tikai varbūtība, bet tā ir noteikti iespējama un tā notiek nepārtrauktā ražošanas procesā (skat. 2002. gada 18. aprīļa spriedumu lietā C-9/00 *Palin Granit* un *Vehmassalon kansanterveystyön kuntayhtymän hallitus*, *Recueil*, I-3533. lpp., 34.–36. punkts).

88 Tiesa jau ir lēmusi, ka uz smilts un akmens atliekām, kas palikušas pāri no šahtas izmantošanas rezultātā iegūtās rūdas uzlabošanas darbībām, neattiecas atkritumu kvalifikācija Direktīvas 75/442 izpratnē, ja to īpašnieks tās likumīgi izmanto minētās šahtas pazemes eju telpai un pietiekami nodrošina šo vielu efektīvu identifikāciju un izmantošanu (šajā sakarā skat. 2003. gada 11. septembra spriedumu lietā C-114/01 *AvestaPolarit Chrome*, *Recueil*, I-8725. lpp., 43. punkts). Tāpat Tiesa uzskatīja, ka dabīgā veidā radies vai naftas pārstrādes fabrikā vienlaicīgi ar citu naftas degvielu ražošanas rezultātā iegūts naftas kokss, kas tiek nešaubīgi izmantots kā degviela šīs pārstrādes fabrikas un citu ražotāju enerģētiskām vajadzībām, nav atkritumi minētās direktīvas izpratnē (2004. gada 15. janvāra rīkojums lietā C-235/02 *Saetti* un *Frediani*, *Recueil*, I-1005. lpp., 47. punkts).

89 Kā to pamatoti apgalvoja Apvienotā Karaliste savā iestāšanās rakstā, pastāvot tādiem pašiem apstākļiem, cūku audzēšanas saimniecības radītiem kūtsmēsli varētu netikt kvalificēti kā atkritumi, ja tos izmanto kā augsnes mēslojumu atbilstoši atļautai mēslošanas praksei skaidri noteiktās teritorijās un ja to krājumi tiek veidoti tikai šīm mēslošanas vajadzībām.

90 Pretēji tam, ko apgalvo Komisija, nav vajadzības ierobežot šo analīzi, vēršot uzmanību tikai uz cūku audzēšanas saimniecības radītajiem kūtsmēsliem, ko izmanto kā mēslojumu zemēm, uz kurām attiecas tāda pati lauksaimnieciska izmantošana kā uz tām, kuras rada šos kūtsmēslus. Kā Tiesa jau to ir lēmusi, vielu nevar uzskatīt par atkritumu Direktīvas 75/442 izpratnē, ja to nešaubīgi izmanto arī citu uzņēmumu vajadzībām, nevis tikai tā uzņēmuma vajadzībām, kurā tie radušies (šajā sakarā skat. iepriekš minēto rīkojumu lietā *Saetti* un *Frediani*, 47. punkts).

91 Savukārt šī analīze noteiktos gadījumos ļauj uzskatīt, ka produkcijas pārpalikums ir nevis atkritumi, bet gan blakusprodukts vai izejviela, kas atkārtoti izmantojama nepārtrauktā ražošanas procesā, kas nav attiecināms uz mājlopu līķiem, ja šie mājlopi ir nobeigušies saimniecībā, nevis nokauti lietošanai uzturā.

92 Saskaņā ar vispārīgiem noteikumiem šos mājlopu līķus nevar atkārtoti izmantot lietošanai uzturā. Kopienu tiesiskajā regulējumā, it īpaši saistībā ar Padomes 1990. gada 27. novembra direktīvu 90/667/EEK, ar ko paredz veterinārus noteikumus par dzīvnieku atkritumu apglabāšanu un pārstrādi, to laišanu tirgū un par patogēnu novēršanu dzīvnieku izcelsmes vai zivju izcelsmes barībā un ar ko groza Direktīvu 90/425/EEK [(OV L 363, 51. lpp.); Direktīvu 90/667 pēc argumentētajā atzinumā noteiktā datuma atcēla ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 3. oktobra regulu (EK) Nr. 1774/2002, ar ko nosaka veselības aizsardzības noteikumus attiecībā uz dzīvnieku izcelsmes blakusproduktiem, kuri nav paredzēti cilvēku uzturam (OV L 273, 1. lpp.)], tie tiek atzīti par "dzīvnieku atkritumiem" un tostarp atkritumiem, kas ietilpst "vielu ar paaugstinātu risku" kategorijā, kuri ir jāpārstrādā dalībvalstu apstiprinātās rūpnīcās vai jāiznīcina, tos sadedzinot vai aprokot. Tajā pašā Direktīvā 90/667 ir noteikts, ka šīs vielas var izmantot to dzīvnieku barībai, kas nav paredzēti lietošanai uzturā, un vienīgi atbilstoši dalībvalstu izsniegtajām atļaujām un kompetento veterināro iestāžu uzraudzībā.

93 Katrā ziņā dzīvnieku līķus attiecīgajā saimniecībā nevar izmantot ar nosacījumiem, kas ļauj uz tiem neattiecināt atkritumu definīciju Direktīvas 75/442 izpratnē. Šo dzīvnieku līķu īpašniekam ir pienākums no tiem atbrīvoties, tāpēc tie ir jāuzskata par atkritumiem.

94 Šajā gadījumā, pirmkārt, attiecībā uz cūku audzēšanas saimniecības radīto vircu no lietas materiāliem izriet, ka to izmanto kā lauksaimniecības mēslojumu un šim nolūkam izlej skaidri noteiktās zemēs. Pirms mēslošanas darbību veikšanas to uzkrāj bedrē. Tātad persona, kura vada attiecīgo saimniecību, nemēģina no tās atbrīvoties, tādējādi šī virca nav atkritumi Direktīvas 75/442 izpratnē.

95 Apstāklis, ka Eiropas Atkritumu katalogā pie "atkritumiem, kuriem ir lauksaimniecības pirmreizējas ražošanas izcelsme", ir minēti "ekskrementi, urīns un kūtsmēsli (to skaitā pakaiši), notekūdeņi, kas savākti atsevišķi un pārstrādāti ārpus saimniecības", neapšauba šo secinājumu. Šajā cūku audzēšanas saimniecības radīto kūtsmēslu vispārējā jēdzienā netiek ņemti vērā nosacījumi, ar kādiem tos izmanto un kas ir noteicošie, izvērtējot atkritumu jēdzienu. Tostarp Eiropas Atkritumu kataloga pielikumā iekļautā iepriekšējā piezīme ietver precizējumu, saskaņā ar kuru šis atkritumu saraksts "nav izsmeļošs" un "tas, ka tajā ir iekļauta kāda viela, nenozīmē, ka tā būtu uzskatāma par atkritumu visos gadījumos", un ka "iekļaušanai šajā sarakstā ir sekas tikai tad, ja viela atbilst atkritumu definīcijai".

96 Attiecībā uz Komisijas argumentāciju, saskaņā ar kuru šajā gadījumā netika ievēroti Andalūzijas reģiona valdības pieņemtie labas lauksaimniecības prakses kodeksa noteikumi, nedz arī Direktīvas 91/676 III pielikumā noteiktais maksimālais mēslojuma daudzums, tā neietekmē vircas kvalifikāciju no Direktīvas 75/442 viedokļa. Tas — pat ja pieņem, ka tas būtu pierādīts, — ka attiecīgās cūku audzēšanas

saimniecības mēslošanas prakse visos punktos neatbilst labas lauksaimniecības praksei un Direktīvai 91/676, var norādīt uz pienākumu, kas izriet no šīs direktīvas, bet nepierāda, ka šī virca ir novadīta vidē nekontrolēti, pastāvot nosacījumiem, kas ļauj to uzskatīt par atkritumiem.

97 Tā kā Komisija šajā jautājumā nenorādīja uz Direktīvas 91/676 pārkāpumu, bet tikai norādīja uz Direktīvas 75/442 pārkāpumu, iebildums, kas izvirzīts par šīs pēdējās direktīvas neievērošanu, ir jānoraida, jo tas attiecas uz vircu.

98 Otrkārt, attiecībā uz dzīvnieku līķiem, kuru esamību konstatēja attiecīgajā cūku audzēšanas saimniecībā un kas būtu jāuzskata par atkritumiem Direktīvas 75/442 izpratnē, kā minēts šā sprieduma 94. punktā, Spānijas valdība tomēr apgalvo, ka uz šiem dzīvnieku līķiem "jau attiecas citi normatīvie akti" un tādējādi tie ir izslēgti no šīs direktīvas piemērošanas jomas, piemērojot minētās direktīvas 2. panta 1. punkta b) apakšpunkta iii) daļu.

99 Tiesa jau ir lēmusi, ka šis jēdziens "citi normatīvie akti" var nozīmēt gan Kopienu, gan arī valsts tiesību aktus, kas attiecas uz Direktīvas 2. panta 1. punkta b) apakšpunktā minēto atkritumu kategoriju, ar nosacījumu, ka šie Kopienu vai valsts tiesību akti reglamentē minēto atkritumu apsaimniekošanu un nodrošina tādu vides aizsardzības līmeni, kas ir vismaz līdzvērtīgs minētajā direktīvā noteiktajam (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *AvestaPolarit Chrome*, 61. punkts).

100 Tā kā nav vajadzīgs šajā lietā aplūkot argumentus, ko Komisija izvirzījusi saistībā ar iepriekš minēto spriedumu lietā *AvestaPolarit Chrome*, ir jāatgādina, ka attiecībā uz

konkrētiem dzīvnieku līķiem "citus [Kopienu] normatīvos aktus", izņemot Direktīvu 75/442, šīs direktīvas 2. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē ir pieņēmis Kopienas likumdevējs.

101 Direktīva 90/667 it īpaši attiecas uz šo dzīvnieku līķu, kā arī atkritumu apsaimniekošanu. Ar to tiek noteikti precīzi noteikumi, kādi piemērojami šai atkritumu kategorijai, it īpaši paredzot, ka tie jāpārstrādā apstiprinātās rūpnīcās vai jāiznīcina sadedzinot vai aprokot. Ar to tiek definēti, piemēram, gadījumi, kādos, tā kā nav iespējams šos atkritumus pārstrādāt, tie ir jāsadedzina vai jāaprok. Tāpat 3. panta 2. punktā ir precizēts, ka šos atkritumus var sadedzināt vai aprakt, it īpaši, ja "[to] daudzums un pārvietošana neattaisno [to] savākšanu", un ka "aprakšanai ir jābūt pietiekami dziļai, lai novērstu, ka gaļēdājdzīvnieki izrok dzīvnieku līķus vai atkritumus, un tas ir jāveic zemē, kas ir piemērota, lai izvairītos no gruntsūdeņu inficēšanas vai jebkāda kaitējuma nodarīšanas videi. Vajadzības gadījumā pirms aprakšanas veic dzīvnieku līķu vai atkritumu dezinfekciju, izmantojot kompetentas iestādes apstiprinātu dezinfekcijas līdzekli". Tāpat ar minēto direktīvu tiek noteiktas kontroles un pārbaudes, kas jāveic dalībvalstīm, un 12. pantā ir paredzēts, ka noteiktos gadījumos Komisijas veterinārie eksperti sadarbībā ar valsts iestādēm var veikt kontroles attiecīgajā objektā uz vietas. Regula Nr. 1774/2002, ko pieņēma sanitāras krīzes t.s. "govju trakumsērgas" rezultātā un kas stājās spēkā pēc argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa, izvirza vēl precīzākas prasības dzīvnieku atkritumu uzglabāšanai, pārstrādei un sadedzināšanai.

102 Direktīvas 90/667 noteikumi reglamentē dzīvnieku līķu pārstrādes ietekmi uz vidi; tā kā šie noteikumi ir ļoti precīzi, tie saglabā vismaz tādu vides aizsardzības līmeni, kāds noteikts Direktīvā 75/442. Tātad pretēji tam, ko apgalvo Komisija savā replikas rakstā, šie noteikumi ir "citi normatīvie akti", kas attiecas uz šo atkritumu kategoriju, un tādējādi ļauj uzskatīt, ka šī kategorija ir izslēgta no minētās direktīvas

piemērošanas jomas, tāpēc nav vajadzības izvērtēt, vai Spānijas valdības izvirzītais valsts tiesiskais regulējums ir šādi "citi normatīvie akti".

103 Tātad Direktīva 75/442 nav piemērojama attiecīgajiem dzīvnieku līķiem. Tā kā Komisija ir norādījusi tikai uz šīs direktīvas neievērošanu, tad iebildums ir jānoraida tiktāl, ciktāl tas ir par minētajiem dzīvnieku līķiem.

104 Tādējādi šis iebildums ir jānoraida pilnībā.

Par Direktīvu 80/68

105 Saskaņā ar Komisijas teikto no 2001. gada 20. jūnija vēstules, ar kuru Spānijas iestādes ir atbildējušas uz brīdinājuma vēstuli, izriet, ka attiecīgās cūku audzēšanas saimniecības darbības rezultātā apdraudētajā zonā ir nitrātu — vielu, kuras ietilpst Direktīvas 80/68 II saraksta 3. punktā — piesārņojums un ka šajā zonā iepriekš nav veikta iepriekšēja hidroģeoloģiska izpēte, tādējādi neievērojot minētās direktīvas 3. panta b) punktu un 5. panta 1. un 7. punktu.

106 Tomēr Spānijas valdība pamatoti norāda, ka vircas kā mēslojuma izmantošana ir darbība, kas atbilst visbiežāk lietotajai labas lauksaimniecības praksei, nevis "iznīcināšanas vai noglabāšanas darbībai šo vielu iznīcināšanai" šīs pašas direktīvas 5. panta izpratnē.

107 Turklāt sistēma ūdens aizsardzībai pret piesārņojumu, kas rodas no audzēšanas saimniecībās radītiem kūtsmēsliem, ir balstīta nevis uz Direktīvu 80/68, bet gan uz

Direktīvu 91/676, kuras priekšmets nepārprotami ir cīnīties pret ūdeņu piesārņojumu, kas rodas no mēslojuma vai dzīvnieku izkārnījumu novadīšanas, kā arī pārmērīgas mēslojuma izmantošanas un kura ietver apsaimniekošanas pasākumus, kas dalībvalstīm ir jāuzliek par pienākumu veikt lauksaimniekiem. Ja Direktīvas 80/68 5. pantu interpretētu tādā veidā, ka dalībvalstīm iepriekš ir jāveic pārbaude, kurā ietilpst konkrētās zonas hidroģeoloģiskā izpēte, vircas vai, vispārīgi runājot, tādu audzēšanas saimniecības radītu kūtsmēslu kā lauksaimniecības mēslojums izmantošana, ar Direktīvu 80/68 ieviestais aizsardzības režīms daļēji aizstātu ar Direktīvu 91/676 ieviesto režīmu.

108 Tātad Spānijas iestādēm, pamatojoties uz Direktīvu 80/68, nebija jāattiecina šajā pašā direktīvā noteiktā atļaujas procedūra uz attiecīgās audzēšanas saimniecību radītās vircas izmantošanu lauksaimniecībā, nedz arī šajos apstākļos jāveic attiecīgās zonas hidroģeoloģiskā izpēte.

109 Tādējādi iebildums, kas izvirzīts par Direktīvas 80/68 pārkāpumu, ir jānoraida.

110 No iepriekš minētā izriet:

— nenodrošinot, ka Veras aglomerācijas komunālos notekūdeņus attīra atbilstoši 5. panta 2. punktam Direktīvā 91/271/EEK, proti, nenodrošinot rūpīgāku attīrīšanu salīdzinājumā ar to, kāda minēta šīs direktīvas 4. pantā, un

— nenosakot Ramblu de Mohakaru par jutīgu zonu, tādējādi pārkāpjot 3. panta 1., 2. un 4. punktu Direktīvā 91/676/EEK,

Spānijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek minētās direktīvas.

111 Pārējā daļā prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

112 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Saskaņā ar tā paša Reglamenta 69. panta 3. punktu, ja abiem lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs vai ja pastāv izņēmuma apstākļi, Tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus izdevumus paši.

113 Šajā prāvā ir jāņem vērā tas, ka Komisijas celtā prasība sakarā ar pienākumu neizpildi nav apmierināta pilnībā.

114 Tādējādi Spānijas Karalistei ir jāpiespriež atlīdzināt divas trešdaļas no visiem tiesāšanās izdevumiem. Komisijai ir jāpiespriež atlīdzināt vienu trešdaļu no visiem tiesāšanās izdevumiem.

115 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 4. punktam Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

1) **nenodrošinot, ka Veras aglomerācijas komunālos notekūdeņus attīra atbilstoši 5. panta 2. punktam Padomes 1991. gada 21. maija direktīvā 91/271/EEK par komunālo notekūdeņu attīrīšanu, proti, nenodrošinot rūpīgāku attīrīšanu salīdzinājumā ar to, kāda minēta šīs direktīvas 4. pantā, un nenosakot Ramblu de Mohakaru par jutīgu zonu, tādējādi pārkāpjot 3. panta 1., 2. un 4. punktu Padomes 1991. gada 12. decembra direktīvā 91/676/EEK attiecībā uz ūdeņu aizsardzību pret piesārņojumu, ko rada lauksaimnieciskas izcelsmes nitrāti, Spānijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek minētās direktīvas;**

2) **prasību pārējā daļā noraidīt;**

3) **Spānijas Karaliste atlīdzina divas trešdaļas no visiem tiesāšanās izdevumiem. Eiropas Kopienu Komisija atlīdzina vienu trešdaļu no visiem tiesāšanās izdevumiem;**

4) **Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.**

[Paraksti]